

Emma
Heatherington

De
tien

wensen
van Lucy
Harte

Vertaling Ingrid Zweedijk

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2017 Emma Heatherington
Oorspronkelijke titel: *The Legacy of Lucy Harte*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: Ingrid Zweedijk
Omslagontwerp: HarperCollins UK
Bewerking: Katya Kholyapina
Foto auteur: Divine Photography
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0086 2
ISBN 978 94 027 5509 1 (e-book)

NUR 302
Eerste druk maart 2018

Originele uitgave verschenen bij HarperImpulse, een imprint van HarperCollins Publishers Limited, UK
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Maandag 10 april

Ik ga dood.

Ik verdrink, of anders heb ik een hartaanval, maar wat het ook is, ik krijg in elk geval geen lucht en ditmaal ga ik echt dood. Hoe ironisch zou het zijn dat ik uitgerekend vandaag doodga...

O god, help me alsjeblieft.

Ik ga rechtop zitten in mijn gloednieuwe bed en val meteen weer achterover, mijn dichtgeknepen ogen nog niet in staat zich te openen en mijn trillende lijf bij lange na niet hersteld van mijn laatste 'eenpersoonsfuif'.

Dit is geen doorsneekater. Om de dooie dood niet. Mijn hoofd is net een bowlingbal, ik kan mijn uitgedroogde mond niet open krijgen, de telefoon blijft maar rinkelen en ik wou dat wie het ook is, het in hemelsnaam opgaf, want ik wil niemand spreken.

Niet Flo, niet mijn ouders, niet mijn baas en al helemaal niet die flutechtgenoot van me.

Ik kan echt geen preken of 'ik heb het je toch gezegd' aanhoren, niet vandaag, juist vandaag niet, alsjeblieft niet. Plus... ik kan me niet herinneren waar ik gisteravond was of wat ik heb gedaan en ik ben bang. Ik ben zo bang dat als ik de telefoon opneem, ik te horen krijg wat ik gisteravond heb gedaan en die waarheid kan ik niet aan, nooit.

Heb ik iets geks gedaan? Ben ik de deur uitgegaan? Ik weet het niet meer!

Nee, nee dat niet. Zeker weten van niet. Dit keer niet.

Tot mijn opluchting schieten me flarden van flashbacks te binnen dat ik de tv uitzette, in bed viel in mijn pyjama (altijd een goed teken wanneer je wakker wordt in pyjama), dus ik kan niet heel veel schade hebben aangericht, toch?

Tenzij ik iedereen heb zitten appen hoe rot ik me voel of mijn ellende op Facebook heb gedeeld. Alsjeblieft, nee! Of nog erger: ik kan hém hebben geappt.

Ach Jezus! O, waarom doe ik dat soort dingen? Ik was het niet, het was de wijn. O, in godsnaam Maggie, stel je niet zo aan.

Maar ik kan er niets aan doen en de telefoon houdt maar niet op met rinkelen! Waarom laten ze me niet met rust? Ik wil niemand spreken en ik kan me er niet toe zetten om te kijken wie me wakker heeft gebeld uit mijn diepe, comateuze dronkenmansslaap, dus maai ik de telefoon van zijn vaste plek op het nachtkastje en haal opgelucht adem wanneer hij tegen de slaapkamervloer smakt en in drie stukken valt – de voorkant, de achterkant en de batterij.

Ziezo. Eindelijk rust.

Maar hoe stil het hier ook is, het aanhoudende gebonk van mijn

hoofd door uitdroging en de echoënde stemmen van mijn dierbaren herinneren me eraan dat ik de laatste tijd allesbehalve rust heb gevonden.

‘Weet je zeker dat het gaat, Maggie? We maken ons grote zorgen dat je deze stress niet aankunt.’ (Mijn vader/moeder – doorhalen naargelang de situatie.)

‘Waarom kom je niet een poosje bij mij bivakkeren? Ik heb een logeerkamer.’ (Mijn beste vriendin Flo.)

‘Heb je soms een of andere doodswens of zo? Verman je, Maggie!’ (Mijn altijd sympathieke broer John Joe.)

‘Wat? Ach, Maggie! Waarom moet je nou alweer vanuit huis werken?’ (Mijn baas/collega’s.)

‘Je moet verder met je leven, Mags! Zet je eroverheen! Vergeet jou en mij!’ (Mijn man, ik bedoel ex-man, Jeff.)

‘Je moet echt stoppen zo veel te drinken. Dat helpt niet.’ (Alle bovengenoemden.)

Ik moet echt stoppen met drinken. Ik moet echt ophouden hen allemaal te ontlopen.

Ik moet eigenlijk gewoon de telefoon opnemen en hun zorgen ter harte nemen, of ze in elk geval geruststellen dat, ja, ik helemaal kapot ben van het stuklopen van mijn huwelijk en, ja, ik weet dat mijn werk eronder lijdt en, ja, ik mezelf bij elkaar moet rapen en mijn leven weer op de rit moet krijgen, maar ik ben er gewoon nog niet aan toe. Nu nog niet.

Ach, jezusmina, niet de vaste lijn ook nog! Wie het ook is, diegene is wel verdomde vasthoudend.

‘Stop! STOP!’ schreeuw ik tegen de leegte in mijn nieuwe appartement.

Van de Ikea-glans en -anonimiteit krijg ik zin om het kort en

klein te slaan en uit mijn eigen lijf te kruipen of op zijn minst onder de dekens, waar ik er niet constant aan hoef te worden herinnerd dat ik nu hier woon en dat het niet als thuis voelt. Ik voel me niet mezelf.

Ik weet bij god niet meer wie ik ben.

Ik ben alleen, aan de kant gezet, wanhopig en ellendig in een mistig, beneveld niemandsland tussen huwelijk en gevreesde scheiding en ik heb geen idee wie ik ben of wat ik met mezelf aan moet.

‘Hou alsjeblieft op met bellen! Hou alsjeblieft óp!’ jammer ik in het sponzig nieuwe kussen dat naar lavendel ruikt – een tip van mijn moeder om me te helpen in slaap te vallen, maar de geur doet me bijna kokhalzen.

‘Het is veel beter dan wijn, lieverd,’ waren haar woorden, maar wat weet zij er nou van? Ze is haar leven lang al geheelonthouder.

De telefoon blijft maar overgaan, een door merg en been gaand gerinkel, en ik zie de beller voor me, vastbesloten om ‘er te zijn voor die arme Maggie’ en me om de haverklap te vragen hoe het met me gaat.

Hebben ze verdomme geen eigen leven? Bestook ik hen constant met bezorgde telefoontjes als zij er een puinhoop van maken? Nee, ik niet.

Maar ja, zij maken er ook nooit echt een puinhoop van, hè?

En dan dringt tot me door dat het maandag is. O Jezus. Het is maandag.

Ik heb geen idee hoe laat het is en of ik al op mijn werk hoor te zijn. Normaal gesproken zou ik, na zo wakker te zijn geworden, al in blinde paniek onder de douche hebben gestaan, biddend dat de klok werd stilgezet zodat ik op tijd op mijn afspraak kon verschijnen of mijn gezicht op kantoor kon laten zien en iedereen ervan kon over-

tuigen dat er niets met me aan de hand is, maar vandaag... vandaag ligt het anders.

Het boeit me niet of ik te laat ben aangezien ik ergens anders heen moet en, op het gevaar af dat ik mijn baan kwijtraak, wat ongetwijfeld al in de lucht hangt, de plek waar ik naartoe moet is veel belangrijker. Ik haat mijn baan. Ik haat alles momenteel, maar bovenal haat ik Jeff en zijn nieuwe 'vriendin' en dat hij me heeft veranderd in deze lege huls, wanhopig en kapot en dronken en verdrietig.

Ik ga weer rechtop in bed zitten en concentreer me.

De telefoon is gestopt met rinkelen. Er bestaat dus toch een god.

Langzaam open ik mijn ogen. Ik kom tot bedaren en bedenk wat ik aan zal trekken, maar ook dat boeit me niet echt.

Het is tijd om te gaan. Het is tijd voor mijn gesprek met Lucy Harte.

Het is maf om iemand uit de grond van je hart te bedanken wanneer je diegene niet kunt zien, nooit hebt ontmoet, wanneer diegene jou niet kan horen en geen flauw idee heeft wie je bent.

Het is een beetje als in gesprek gaan met God, denk ik. Er zijn geloof en overtuiging voor nodig. Dus hier ben ik dan, een uur na mijn laatste inzinking doordat ik me zo eenzaam voel, in een kerk om kaarsjes aan te steken, te bidden en Lucy Harte te bedanken voor mijn leven – en ze hoort geen woord van wat ik zeg.

Ik hoop dat ze hier ergens is, onzichtbaar rondzweeft als een engeltje met een glimlach op haar gezicht en al mijn woorden in zich opneemt, blij mij een deel van het leven te hebben gegeven dat zij achterliet.

Ik vind het prettig om tegen Lucy te praten, al is het in gedachten en niet hardop, en al is het maar één keer per jaar dat ik de kans krijg om echt diep te gaan en ouderwets bij te kletsen. Ik denk elke dag

aan haar, maar het is altijd op deze datum dat ik het gevoel heb dat ze het dichtst bij me is.

Ik praat tegen haar alsof ze al heel lang een vriendin is. Goed, ze is al heel lang een vriendin als je bedenkt dat onze eenzijdige gesprekken vandaag op de kop af al zeventien jaar plaatsvinden. Niet veel vriendschappen gaan zo lang mee, zeker niet wanneer ze, zoals bij ons, volkomen eenzijdig zijn.

Zelfs mijn huwelijk ging niet zo lang mee – zeventien maanden en tien dagen, om precies te zijn, maar ja, ook dat was vrij eenzijdig.

Ik wilde met hem getrouwd zijn. Hij wilde niet met mij getrouwd zijn. Nogal simpel, als je het zo bekijkt...

‘Elizabeth Taylor trouwde acht keer en had zeven verschillende echtgenoten,’ drukte mijn vader me op het hart toen ik hem vertelde dat Jeff bij me wegging. ‘En jij bent nog mooier dan Elizabeth Taylor, dat heb ik altijd al gezegd, dus ik zou me niet al te druk maken over Jeff de klojo Pillock.’

Pillock, ja. Goddank heb ik zijn naam niet aangenomen.

Hij is een ietsepietsie bevooroordeeld, mijn vader, maar ik ben dan ook zijn enige dochter. Hij hoort dat soort aardige dingen te zeggen. Het is min of meer zijn taak.

Mijn moeders reactie daarentegen, was iets traditioneler.

‘Maar hij kan niet zomaar bij je weggaan!’

‘Dat kan hij wel, en dat heeft hij gedaan,’ zei ik tegen haar.

‘Maar niet zo snel!’ zei ze, totaal van de kook, toen we allebei dagenlang hevig zaten te snorren bij talloze koppen thee in haar keuken, om Jeff vervolgens een ellendig rotleven zonder mij toe te wensen, ervan overtuigd dat het als een boemerang terug zou komen in zijn schijnheilige tronie; kwestie van karma. ‘Het huwelijk stelt tegenwoordig niets meer voor. En al die uitgaven voor het hotel en

de dure jurken, allemaal weggegooid geld. Schandalig. Beloften en dromen zomaar overboord gekieperd.’

Ze heeft natuurlijk gelijk. Al die grootse beloften en dromen gewoon op de schroothoop gegooid nog voordat de echte hobbels in het leven zich hadden aangediend. En wat het geld betreft... ik huiver als ik eraan denk wat ons trouwfeest heeft gekost. Het was prachtig, maar eigenlijk zonde voor die zeventien maanden en tien dagen...

Het is koud in de kerk en ik trek mijn jack stevig om mijn middel. Er is een handjevol anderen binnen, voornamelijk oudere mensen, wier gefluister klinkt alsof ze zachtjes fluiten terwijl ze bidden met de rozenkrans stevig in hun rimpelige handen geklemd.

Ik sluit mijn ogen en concentreer me weer op Lucy. Vandaag is onze gedenkdag. Vandaag is de dag dat ze mij het leven gaf, een leven zo kostbaar dat ik er telkens wanneer ik haar hart in mijn borst voel kloppen aan word herinnerd. Dit hartzeer waar ik momenteel mee te kampen heb, hoe pijnlijk het ook is, herinnert me aan het leven dat haar familie me schonk toen ze me zeventien jaar geleden haar hart gaven.

Ik wil Lucy bedanken voor alles wat ik kan bedenken in dit halfuur dat ik voor dit onderonsje heb uitgetrokken. Het is belangrijk voor me haar op deze dag te bedanken, elk jaar op dit tijdstip. Het is de beste manier om mijn dankbaarheid te tonen, denk ik, en het houdt me geestelijk gezond en positief.

Ik probeer te focussen op de mooie momenten van de afgelopen twaalf maanden sinds we elkaar de vorige keer ‘spraken’ en ik kan niet anders dan spottend glimlachen. De mooie momenten liggen bepaald niet voor het oprapen, geloof me, maar na enig nadenken beginnen ze van mijn tong te rollen, stilzwijgend uiteraard. Ik weet

zeker dat de oude dametjes en baasjes die met hun ogen dicht om me heen zitten, mijn levensverhaal niet willen horen en ik vind een vreemd soort troost in mijn gedachten over hun geprevelde reeks weesgegroeitjes en onzevaders.

Ik bedank Lucy voor mijn promotie in januari, die mega was en waardoor ik aan het eind van de maand zowaar geld overheb om te verbrassen én te sparen. Spáárgeld, ja. Mijn vader zei altijd dat het geld in mijn zak brandde – ik gaf het of meteen uit of gaf het weg door lukraak voor Jan en alleman cadeautjes te kopen, maar nu ik er helemaal alleen voor sta in de grote, boze wereld, zet ik af en toe wat opzij als appeltje voor de dorst en het begint er al aardig op te lijken.

Ik zeg dank je wel voor mijn appartement. Ik begin eraan te wennen om weer op mezelf te wonen (van geen kanten, maar als ik het maar vaak genoeg tegen mezelf zeg, wordt het op een dag vanzelf waar), en het heeft zelfs een tuintje. Dat wil zeggen: er hangt een bloembak en er is een balkonnetje met potplanten, maar voorlopig is het goed genoeg voor mij. Ik kan momenteel amper voor mezelf zorgen, laat staan een echte tuin onderhouden met opschiend onkruid en gras en andere levende organismen die aandacht nodig hebben.

Dan ben ik toe aan de echt sappige episodes, waarbij ik haar vertel over alle belabberde momenten van het afgelopen jaar en hoe die mijn eens best-wel-verdomd-fijne leventje op zijn kop hebben gezet.

Ik vertel haar over de avond dat ik mezelf voor schut zette tegenover mijn inmiddels ex-mans familie door Britney Spears' *Hit Me Baby One More Time* te zingen, compleet met dansact met zijn vaders stropdas om en mijn rok opgetrokken, na vijf glazen prosecco te veel. Ik vind prosecco niet eens lekker. Eerlijk gezegd, ik weet eerlijk

gezegd niet eens of ik Britney Spears nou wel zo leuk vind, dus Joost mag weten waar het idee om haar te imiteren vandaan kwam.

Ik denk dat die avond het begin van het eind inluidde voor Jeff en mij. Misschien dat het toen allemaal begon mis te lopen? Wie zal het zeggen? Intussen heb ik zo ongeveer alles wat ik kan bedenken de schuld ervan gegeven en snap ik het nog steeds niet. Maar laten we voorlopig Britney en de prosecco als boosdoeners aanwijzen...

Ik vertel haar over mijn laatste paar maanden als Jeffs vrouw, die er voornamelijk uit bestonden dat ik a) zijn telefoon checkte en b) aantrof wat ik niet wilde zien, en ik smeeek Lucy om me te helpen accepteren dat hij nu met haar is, degene voor wie hij me nog maar tien weken geleden verliet. Ze heet Saffron, ze is stewardess, ze slist, en ze hebben elkaar leren kennen op Facebook. Enig.

Dat is wat ik tot nu toe te weten ben gekomen, ondanks mijn full-time missie om haar te stalken via sociale media, maar haar pagina's zijn verdomme allemaal afgeschermd, en het enige wat ik eigenlijk kan zien, is dat ze dol op katten lijkt te zijn. Dat vrolijkt me enigszins op. Jeff is allergisch voor katten – hij krijgt er bulten en huiduitslag van. Heerlijk.

'Ze moet iets verkeerd hebben gedaan,' hoorde ik mijn moeder een poosje geleden tegen mijn vader zeggen toen ze dacht dat ik buiten gehoorsafstand was. 'Een man verlaat zijn vrouw niet zonder reden. Er moet iets zijn geweest.'

Alweer wierp mijn vaders logica een ander licht op de kwestie, zo hoorde ik vanuit de keuken. 'Ik mocht hem toch al nooit,' zei hij tegen haar van achter zijn krant. 'Hij verft zijn haar die kleur, hoor. Dat rare zwartbruin. Een vent die zijn haren verft, zeker als het in de kleur van koeienmest is, vertrouw ik voor geen cent. En hij draagt schoenen met hakken.'

Mijn vader is zo bij de pinken. Jeff verft inderdaad zijn haar en hij heeft een ‘mannelijk’ bij wie hij langsgaat zodra hij nieuwe schoenen heeft gekocht...

‘Jeff? Hakken? Weet je dat zeker, Robert? Dat is mij nooit opgeval-
len.’

‘Hakken, ja,’ zei mijn vader. ‘Laat ik het zo zeggen: een man die daar centimeters nodig heeft, heeft ze waarschijnlijk ergens anders ook nodig. Nee, hoor. Ik heb hem nooit gemogen. Lekker laten gaan. Onze Maggie is veel te goed voor hem.’

Ik heb mijn ouders niet verteld over Saffron, de stewardess, en dat zal ik waarschijnlijk ook nooit doen. Dan zou mijn moeder helemaal door het lint gaan en dat kunnen we niet hebben. Ze mag zich dan afvragen of ik dit niet deels aan mezelf te wijten heb, maar ze is van de oude stempel, lief en niet bekend met hoe het er in de moderne wereld aan toegaat. Ze zou nooit begrijpen hoe Jeff verliefd heeft kunnen worden op iemand die hij slechts eenmaal in een zweterige sportschool heeft gezien en die hij daarna versierd heeft via privéberichten op Facebook, terwijl ik onze trouwfoto’s nog aan het bewonderen was en namen aan het bedenken was voor onze toekomstige kinderen.

In plaats van mijn ouders de ware reden van mijn gigantisch geflopte huwelijk te vertellen, stort ik mijn hart uit bij een overleden veertienjarige zoals ik haar al mijn geheimen vertel, elk jaar op dezelfde dag en hetzelfde tijdstip in de ochtend, wanneer de rest van de wereld ritjes naar school maakt of in de spits naar kantoor gaat of koffiedrinkt bij de ochtendshows op tv.

Dit vertel ik allemaal aan Lucy Harte, een veertienjarig meisje dat ik nooit heb ontmoet, maar dat me een tweede leven bood, ook al heeft ze geen idee dat ik überhaupt besta. Ik bid voor haar familie,

wie ze ook zijn, en ik dank ze uit de grond van mijn geleende hart voor de dag dat ze ja zeiden tegen orgaandonatie.

Daarna sla ik snel een kruis, me voornemend om te maken dat ik uit de kerk weg kom voordat iemand me aanziet voor een vrome gelovige, en Lucy te laten doen wat dode veertienjarigen zoal doen in de hemel, terwijl ik terugkeer naar mijn nieuwe leven als single, met eenpersoonsmaaltijden en vastgoed, wat enorm gestrest en snel is en een wereld van verschil met het idyllische Ierse platteland waar ik ben opgegroeid.

Ik doe dapper. Ik doe dapper, maar ik ben niet dapper. Ik ben helemaal niet dapper. Sterker nog, ik ben doodsbang.

Zak in de stront, Jeff.

Ik wil keihard gillen en schreeuwen en razen en tieren, maar ik ben in een kerk, dus dat kan niet, wat verdomde frustrerend is.

Zak in de stront omdat je me hebt verlaten en zij erbij omdat ze je heeft afgepakt. Waarom? Wat heb ik in vredesnaam voor ergs gedaan?

Ik ben bang dat ik ga huilen en het laatste wat ik wil, is in het openbaar huilen. Ik sluit mijn ogen, adem in en uit, in en uit, in en uit en denk aan Lucy Harte. Ik ben hier niet om aan Jeff te denken. Ik ben hier om Lucy te bedanken.

Het is lang geleden, Lucy Harte. Zeventien jaar is een heel lange tijd voor jou om binnen in mij te kloppen. Waarom heb ik het gevoel dat we niet al te lang meer hebben?

Ik moet echt naar mijn werk.

‘Weet je zéker dat het goed gaat? Je klinkt niet goed. Ik heb je het hele weekend geprobeerd te bellen, Maggie!’

Of ik dat niet weet! Mijn moeders stem is altijd hoog, maar vandaag klinkt ze nog schriller dan anders.

‘Het gaat prima, mam. Ik zit in de auto,’ zeg ik. Ik had niet moeten opnemen. Mijn hoofd...

Ik zit niet in de auto, maar het is het enige waardoor ze zou kunnen ophangen. Mijn moeder kletst je de oren van het hoofd, maar ze prikt dwars door smoezen heen als ‘Sorry, je valt weg’ of ‘Ik heb slechte ontvangst’ of ‘Ik krijg een belangrijk telefoontje binnen’, die ik normaal gesproken ophang wanneer ik geen zin heb om te praten.

‘Het gaat niet prima. Dat weet ik gewoon. Robert, ze zegt dat ze in de auto zit en dat het prima gaat.’

‘Leugens!’ roept mijn vader terug. ‘Het gaat niet prima. Maggie, je mag geen stress hebben! Je hebt rust nodig. Geen stress!’

‘Je had een vrije dag moeten nemen en iets leuks moeten gaan

doen, Maggie. Zelfs je vader vindt dat. Je kunt je deze stress niet permitteren.'

'Ja, ze had een vrije dag moeten nemen en iets leuks moeten gaan doen,' hoor ik hem echoën op de achtergrond. Ik zie hem zo voor me, in zijn groene kaplaarzen en oude slobberbroek met bretels over zijn geruite overhemd, heen en weer drentelend bij de antieke, marineblauwe telefoon die thuis, in de grote boerderij waarin ik ben opgegroeid, aan onze keukenmuur hangt. Hij kauwt ergens op – net als ik altijd doe wanneer ik met iets bezig ben wat ik leuk vind – de steel van zijn pijp waarschijnlijk, en hij heeft een pen achter zijn oor (ook afgekloven) en ruikt nu al naar mest en zaagsel.

'Ik ga na het werk met Flo uit eten, en we hebben om zes uur voor kantoor afgesproken, dus dan kan ik er maar beter zijn,' lieg ik. 'Ik verheug me er nu al op.'

'O, dat is leuk. Waar gaan jullie eten? Robert, ze gaat uit eten. Met Flo.'

'We gaan naar, eh... we gaan naar dat nieuwe tentje,' wauwel ik. 'Je weet wel, mijn lievelingsrestaurantje. In George Street.' Meer leugens. 'Zie je, mam, ik zorg dat ik bezig blijf. Druk, druk, druk.'

'Nou, ik neem aan dat dat beter is dan te veel tijd hebben om na te denken. Ben je naar de kerk geweest?'

'Ja.'

'Robert, ze is naar de kerk geweest.'

O, help.

Ik hoor geruis wanneer mijn vader de telefoon overneemt.

'Ik hoop dat je jezelf niet onsterfelijk belachelijk hebt gemaakt tegenover die lui,' zegt hij geagiteerd.

Met 'die lui' bedoelt hij een priester. Met 'je onsterfelijk belachelijk maken' bedoelt hij wat de katholieken te biecht gaan noemen. Aan

niemand ter wereld heeft mijn vader zo'n hekel als aan de geestelijken.

'Natuurlijk niet.'

'Je zou je zegje ook in je eigen appartement kunnen doen, daar heb je net zo veel aan als je problemen aan die snuiters vertellen. Gaat hen geen snars aan. Bemoeizuchtige –'

'Ik heb niet eens een priester gezien, pap. Ik heb tegen Lucy gezegd wat ik wilde zeggen, heb een paar kaarsjes aangestoken en ben weer vertrokken. Ik ben intussen bij kantoor aangekomen, dus ik kan beter ophangen.'

Dat was geen leugen. Ik stond voor ons kantoorpand en Davey, de portier, zat naar me te knipogen zoals hij elke ochtend deed en loerde naar mijn borsten, benen, kont en alles ertussenin. Davey geeft zijn ogen graag de kost.

'Je bent een lieve meid, Maggie O'Hara,' zegt mijn vader, en ik kan zijn stem horen trillen. 'Een heel lieve meid. Je verdient het beste en je verdient het om er te zijn. God zegene de kleine Lucy Harte, maar jij verdient het ook om een leven te hebben en een mooi leven bovendien. Dus zet die schuldgevoelens van je af en maak er een mooie dag van, hoor je me? En kijk naar prinses Diana. Charles wilde haar niet, maar dat weerhield haar er niet van om een andere man te vinden.'

'Nee, dat niet, maar toen ging ze dood,' help ik hem herinneren.

'Nou, jij gaat nog lang niet dood. Je bent zelfs nog mooier dan prinses Diana. Je bent nog mooier dan prinses Diana én Elizabeth Taylor. Je bent verdomme mooier dan zij samen, knoop dat goed in je oren!'

Ik draai Davey mijn rug toe. Ik voel zijn ogen in mijn rug branden. 'Ik hoor je, pap,' zeg ik, en ik voel tranen in mijn ogen prikken.

‘Het gaat echt prima met me en hoe graag ik er ook uit zou willen zien als Lady Di of Liz Taylor of zij samen, geloof me: een man vinden is het laatste waar ik me druk om maak. Dus zit er nou maar niet over in. Ik ben drieëndertig. Dat ik ben gedumpte en mijn hart is gebroken overleef ik ook wel weer. Ik heb wel ergere dingen meegeemaakt...’

Ik weet dat hij met zijn vinger in de lucht priemt bij het praten. Ik zie hem zo voor me.

‘Nou, ik zeg alleen maar dat wanneer de tijd aanbreekt om een nieuwe liefde te vinden, het je geen enkele moeite zal kosten,’ drukt hij me op het hart. ‘Dus wees niet bang dat je alleen zult blijven, want je zult niet lang alleen blijven. Je hebt genoeg doorgeemaakt in je leven, en als ik in gesprek ging met de man daarboven, zo die al bestaat, dan zou ik tegen hem zeggen dat het genoeg is geweest en dat het tijd wordt dat hij jou met rust laat. Het is genoeg geweest!’

En daarbij barst ik in huilen uit.

‘Ja en zó is het wel welletjes, Robert!’ roept mijn moeder op de achtergrond. ‘Veel plezier vanavond met Flo en doe haar de groeten van ons, Maggie. Huilt ze nou?’

‘Ik huil niet,’ zeg ik, klodders zwarte mascara op de rug van mijn hand vegend. ‘Ik hou van jullie, oké? Tot gauw. Ik kom heel gauw weer langs.’

‘Doe dat. Ja, tot gauw, lieverd,’ zegt mijn vader, en ik hoor dat hij ook huilt.

Daardoor voel ik me nog ellendiger, want elke keer dat mijn tweehandshart breekt, verbeeld ik me dat mijn ouders mijn pijn nog meer voelen dan ikzelf.